

ter § 7, stk. 2, § 9, stk. 2, og § 11 kan dog ikke påklages til anden administrativ myndighed.

Stk. 2. Afgørelser om fastsættelse af vilkår efter § 5, stk. 3, i lov nr. 285 af 7. juni 1972 om udnyttelse af sten, grus og andre naturforekomster i jorden og på søterritoriet, jf. råstoflovens § 51, stk. 1, kan påklages til Naturklagenævnet efter bestemmelserne i §§ 14-16.

Stk. 3. Miljø- og energiministerens afgørelser efter regler, der fastsættes i medfør af lovens § 36, kan påklages til Naturklagenævnet efter bestemmelserne i §§ 14-16. Miljø- og energiministerens afgørelser efter loven eller efter de regler, der fastsættes i medfør af loven, vedrørende forekomster på landjorden kan i øvrigt ikke påklages til anden administrativ myndighed.«

2. § 14 affattes således:

»§ 14. Naturklagenævnets formand kan på nævnets vegne træffe afgørelse i klager efter loven, når klagen skønnes ikke at indeholde spørgsmål af meget væsentlig interesse i forhold til lovens formål.

Stk. 2. Naturklagenævnets afgørelser kan ikke påklages til anden administrativ myndighed.«

3. § 16, stk. 2, affattes således:

»*Stk. 2.* Klage indgives skriftligt til den myndighed, der har truffet afgørelsen. Myndigheden videresender klagen til Naturklagenævnet ledsaget af den påklagede afgørelse og det materiale, der er indgået i sagens bedømmelse.«

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 1997.

Stk. 2. Afgørelser, der er påklaget inden lovens ikrafttræden, færdigbehandles efter de hidtil gældende klageregler.

ERLING OLSEN

/ Grete Schødts